

Miss Lark lived in the biggest house in Cherry Tree Lane. All day they could hear her loud voice:

"Andrew, where are you?" or
"Andrew, put on your coat!" or
"Andrew, come to Mother!"

Was Andrew a boy? No, he was a dog. A nice small dog called Andrew. Some people said that he looked like a toy-dog. But he was a dog!

Andrew lived like a prince. He slept in his bed; he had milk and chocolate for every meal. Andrew could do what he wanted. His days looked like our birthdays. And when Andrew had his birthday, he had two candles on his cake for every year, not one.

But Andrew wasn't happy. People laughed when they saw Andrew in his best coat or nice boots.

"Oh, no!" said Michael. "He looks so stupid! And he is stupid too!"

...

Andrew wasn't stupid at all. You can think that he didn't love Miss Lark. But he did. She always was so kind to him! But he didn't like his life. He would like to have a nice piece of red meat. He wanted to be a usual dog. And he wanted to have usual dogs as his friends.

Sometimes he ran out of his garden. He wanted to speak to a dog. One day Andrew had a new friend. It was more than a usual dog - it was a terrible dog. All people were happy that he was not their dog.

Miss Lark didn't like Andrew's friend. When she saw that Andrew was talking to his friend, she called:

"Andrew! Come home, my dear! Don't talk to this dog!"

But one day Jane and Michael saw Andrew, all alone, in the park. He was running very fast and looked very serious.

"Hi, Andrew! Where's your coat?" cried Michael.

...

When they were near their house, they heard Miss Lark's loud cries. She ran and ran about the garden. She looked under and up every tree. "Oh Andrew! Where are you?" she cried again and again.

Then she saw him. Andrew was coming to her and near him was walking a big brown dog.

"Oh, you are OK!" said Miss Lark. "But that terrible dog! Shoo! Shoo! Go home!"

But the dog didn't go.

"Go away! Go home!" said Miss Lark. "And you, Andrew, come in the house! You mustn't go for a walk without me and without your coat."

Andrew barked but did not go.

"What's the matter? Come in!" said Miss Lark.

Andrew barked again.

Lark kisasszony élt a legnagyobb házban a Cseresznyefa Közben. Egész nap hallották a hangos hangját:

-Andrew, hol vagy? vagy
-Andrew, húzd fel a kabátod! vagy
-Andrew, gyere ide anyához!

Andrew egy fiú volt? Nem, egy kutya. Egy szép, apró kutyát hívtak Andrew-nak. Néhány ember azt mondta, úgy néz ki, mint egy játékkutya. De ő egy kutya volt!

Andrew úgy élt, akár egy herceg. Az ágyában aludt; minden étkezésnél tejet és csokoládét kapott. Andrew azt tehetett, amit akart. A napjai olyanok voltak, mint a mi születésnapjaink. És amikor Andrew-nak volt születésnapja, két gyertyát kapott a tortájára minden évben, nem egyet.

De Andrew nem volt boldog. Az emberek nevettek rajta, amikor meglátták a legjobb kabátjában és a szép cipőjében.

-Jaj, ne!- mondta Michael.- Olyan hülyén néz ki! És hülye is!

...

Andrew egyáltalán nem volt hülye. Azt hihetitek, nem szerette Lark kisasszonyt. De ő szerette. Mindig olyan kedves volt hozzá! De nem szerette az életét. Ő egy szép darab vöröst húst szeretett volna. Egy normális kutya akart lenni. És átlagos kutyákat akart barátjának.

Néha kifutott a kertjéből. Egy kutyához akart beszélni. Egy nap Andrew szerzett egy új barátot. Több volt egy átlagos kutyánál- egy borzasztó kutya volt. Minden ember örült annak, hogy nem az ő kutyájuk volt.

Lark kisasszony nem kedvelte Andrew új barátját. Amikor látta, hogy Andrew a barátjával beszélt, hívta:

-Andrew, gyere haza kedvesem! Ne beszélj ehhez a kutyához!

De egy nap Jane és Michael látták Andrew-t, teljesen egyedül a parkban. Éppen igen gyorsan szaladt, és eléggé komolynak tűnt.

-Szia Andrew! Hol van a kabátod?- kiáltotta Michael.

...

Amikor közel jártak a házukhoz, hallották Lark kisasszony hangos kiáltásait. Futott és futott körbe a kertben. Minden egyes fát alul és fölül megnézett. -Oh ,Andrew! Hol vagy?- üvöltötte újra és újra.

Aztán meglátta őt. Andrew jött hozzá és a közelében egy nagy barna kutya sétált.

-Oh, rendben vagy! -mondta Lark kisasszony.- De az a borzasztó kutya! Hess! Hess! Menj haza!

De a kutya nem ment.

-Menj innen! Menj haza! -mondta Lark kisasszony.- És te, Andrew, gyere be a házba! Nem kellett volna elmenned sétálni nélkülem és a kabátod nélkül.

Andrew ugatott, de nem mozdult.

-Mi a baj? Gyere be! -mondta Lark kisasszony.

Andrew újra ugatott.